

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HOCUS-POCUS-FISCUS
(Contribution directe)

komedie in twee bedrijven en vijf taferelen

door

Jean-Jacques Bricaire

Vertaling : Georges Couckuyt

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2011
Nr.2245

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

SACD
Koninklijke Prinsstraat 87
1050 Brussel

en de vertaalrechten aan : SABAM
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba. worden gestuurd. Enkele dagen voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor de te betalen vertaalrechten.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

© 1994 Toneelfonds J. Janssens
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Personages:

Paul Brazier   directeur van een reclamebureau, 40 jaar

Fernand Allègre   maître d'hôtel, ongeveer 65 jaar;
   enigszins verwijfd

Cricri   student, 20 jaar

Martine   directrice van een agentschap voor
   mannequins, 50 jaar

Ingrid   mannequin, 30 jaar

André Lambert   belastinginspecteur, 40 jaar

Barbara   air-hostess, 30 jaar

Nota van de vertaler ter attentie van de regisseur.

Daar de creatie in het Nederlands in Kortijk doorgaat, werden namen van localiteiten aangepast. De regisseur kan dus ook deze namen wijzigen. Ook namen van personen kunnen geschrapt of vervangen worden. (vb: politici)

EERSTE BEDRIJF

Eerste tafereel

Er is slechts één decor: een knusse living, een rijkelijk versierd interieur van een vrijgezel. Als het gordijn opengaat, staat Fernand alleen op scène. Hij is uiterst zenuwachtig en doorbladert diverse classeurs met facturen en tal van administratieve documenten. Hij is blijkbaar radeloos. Dan gaat hij naar de keuken. Barbara komt binnen. Zij draagt het uniform van air-hostess en heeft een reistas bij. Ze roept.

Barbara: Fernand! Fernand!
(Fernand verschijnt)
Fernand, ik ben weg!

Fernand: Ah, Barbara! Kindje, kindje toch. Goeie reis.

Barbara: Geen probleem hoor. Ik ben het al gewoon.

Fernand: Naar Barcelona of naar New York?

Barbara: Naar New York. Een heen en terug. Overmorgen ben ik hier weer.

Fernand: Om welk uur?

Barbara: Geen belang. Op 't vliegveld neem ik een taxi naar huis en ik wil door niemand gestoord worden.

Fernand: En wat bedoel je daarmee?

Barbara: Doe nu niet zo dom! Ik moet toch geen tekeningetje maken? Je zal toch ook wel gezien hebben dat het niet meer zo goed klikt tussen Paul en mij. De wittebroodsweken zijn voorbij.

Fernand: Inderdaad. Ik had ook de indruk dat...

Barbara: Wel, van zodra hij terug is van zijn croisière zal hij me wel opbellen als hij me wil weerzien.

Fernand: OK, OK. Ik zal 't hem zeggen.
(We horen het getoeter van een auto)

Barbara: Daar is de taxi! Adieu, Fernand!
(Ze is weg. Fernand gaat terug naar de keuken, maar keert onmiddellijk terug want de telefoonbel rinkelt)

Fernand: Hallo? Ja, daar spreekt U mee. Ah, de boeken zijn gearriveerd! Dus, "De belastingsalmanak" "Hoe betaalt men minder belastingen" en "De valstrikken van de fiscus" OK! Ik kom ze morgen in de boekhandel afhalen.

(Hij legt de hoorn neer. Opeens rinkelt de bel herhaaldelijk en met veel aandrang.)

Fernand: (terwijl hij opendoet) Ah! Eindelijk! En waar zijn je sleutels?

Paul: (terwijl hij binnenkomt) Mijn sleutels? In mijn valies verdorie maar god weet waar die naartoe is.

Fernand: En, hoe was de reis? Goed verlopen veronderstel ik?

Paul: Zeg je dat om te lachen?

Fernand: Allez zeg, goeiedag en welgekomen.

Paul: Ook goeiedag. Wel, hoeveel doden zijn er?

Fernand: Maar er is niemand dood! Waar haal je dat nu?

Paul: Oh, ja? Maar dan ligt er toch iemand op sterven, of niet?

Fernand: Maar enfin, iedereen stelt het goed.

Paul: Wel, als het allemaal koek en ei is, vraag ik me af waarom je me dit telegram hebt gestuurd (hij haalt het telegram uit z'n vestzak) "Spoedige thuiskomst nodig. Situatie dramatisch." Kon je dan niet wat explicieter zijn?

Fernand: Ja, hoe moest ik het formuleren? Je weet nooit in wiens handen zoiets terecht komt.

Paul: Momentje hoor! Ik werk niet voor de C.I.A. Wat een santeboetiek is me dat allemaal! Komaan, zeg het maar. Ik ben op alles voorbereid.

Fernand: Mij niet gelaten. Hou je goed vast (Hij trekt een bureaulade open, haalt er een brief uit en geeft die aan Paul.) Voilà, hier is de bom!

Paul: (terwijl hij vluchtig een blik werpt op het document) Miljard! Heb je van z'n leven! Ik droom. Zeg me dat ik droom.

Fernand: 'k Wou ook dat het maar een droom was.

Paul: Moet je dan zo'n circus maken omdat mijn reclamebureau controle krijgt van de fiscus?

Fernand: Wat bedoel je met zo'n circus?

Paul: Maar ja zeg, Barnum heeft er geen lap aan. Die cruise was nochtans danig goed begonnen. We waren net aan het vissen in de kanalen van Patagonie. De Rio Alzopardo.

Fernand: Ja, ja, dat wist ik. Maar enfin, wie doet er nu zoiets?

Paul: Je weet verdomd goed dat Grégory mijn beste klant is. Hij heeft me uitgenodigd om de grote seigneur uit te hangen. Ik kon toch moeilijk weigeren. Toen je telegram arriveerde, lag ik te zonnebaden op een luchtmatras midden op een meer in Argentinië. Dus onmogelijk je te telefoneren. Dan maar een boot gezocht. Uiteindelijk vond ik een prauw en daarmee dan vijftig kilometer rechtson, terug naar Ushuaia. Je weet wel, in Vuurland. Te Ushuaia kreeg ik een privé-vliegtuig. En wat voor een ding! Een kist uit de oorlog 14-18 met op de koop toe een stomdronken piloot. Ik heb wel honderd keer gedacht dat ik er aan was. Die vent voerde scheer- en duikvluchten uit tegen sterren en wind. Jammer dat ik geen Agusta heliëchter kon charteren. Kortom door jouw schuld heb ik in drie dagen tijd mijn leven meer geriskeerd dan men het riskeert in vijftig jaar. En al die ambras waarvoor? Voor een onnozele controle van de fiscus. Waarom ben je niet naar ze toe geweest? 't Was toch simpel. Kijk, hier staat het adres. Je moest maar zeggen dat ik op bezoek was bij mijn zieke grootmoeder en om uitstel vragen. Ofwel telefoneren naar mijn expert-boekhouder. Je kent hem toch! Maar neen, mijnheer is de kluts kwijt en mijnheer slaat in paniek.

Fernand: Ik ben naar die heren toe geweest. Ze waren er absoluut niet mee gediend. Ik heb dan ook voorzichtigheidshalve niet aangedrongen.

Paul: Maar ze gaan ne keer zien met wie ze te doen hebben. Ha ha ze kennen mij nog niet!

Fernand: Dat zou me verwonderen. Ze kennen je maar al te goed.

Paul: Maar enfin, je zo te horen zou men denken dat de wereld vergaat. Iedereen kan toch eens controle krijgen. Het wordt voor mij een kleine herziening en daarmee uit. Dus draai en keer het gelijk je wil er was niet de minste reden om het verkeer in Argentinië in een knoop te leggen. En, je zegt niets?

Fernand: Ik laat je uitrazen zoals gewoonlijk. Ik wacht de gelegenheid af om ook een woordje te plaatsen.

Paul: Wel, ga je gang. Ik ben benieuwd.

Fernand: Weet je wat je grootste gebrek is? Neen? 'k Zal 't je eens zeggen: dat is lichtzinnigheid. Trouwens je vader heeft het me genoeg gezegd.

Paul: Hou je me soms voor de gek of wat?

Fernand: Als het maar dat was. Lees eens wat de controleur geschreven heeft.

Paul: Ja, en dan?

Fernand: (die luider spreekt) Wat, en dan? Het gaat niet om een controle van je firma maar om een controle die jou persoonlijk aanbelangt.

Paul: (die bleek geworden is) Je moet je niet enerveren. Ja, je hebt gelijk, 't is zeer embêtant. Maar waarom vrees je nu precies het ergste?

Fernand: Hypocriet! In het begin maakte ik me ook geen zorgen. Ik heb het terrein willen voorbereiden in afwachting van je terugkomst, met bankuitreksels, facturen en gans de rimram. En terwijl ik aan het zoeken was heb ik opeens het gouden kalf ontdekt.

Paul: (stilletjes) Ah ja?

Fernand: Ja. Ik zou beschaamd zijn. Ah! Je zingt al een toontje lager. Kijk, hier is het duplicaat van je laatste aangifte. En dat je het lef had zoiets te doen tart alle verbeelding... Waarom heb je me er nooit iets over gezegd?

Paul: Wat zou dat aan de zaak veranderen?

Fernand: Ik zou er misschien in geslaagd zijn dat idiote plan uit je hoofd te praten.

Paul: Had ik wel vermoed. En precies daarom heb ik je niets gezegd. 't Zou dwaas geweest zijn van de gelegenheid niet te profiteren.

Fernand: Hoezo, de gelegenheid?

Paul: Wel ja! Eigenlijk ben ik toch niet verantwoordelijk! Kijk, ik zal je 't even expliceren. Twaalf jaar geleden krijg ik mijn belastingsbrief. En wat zie ik? Hou je goed vast. Er stond zwart op wit geschreven dat ik twee kinderen ten laste had. Je ziet van hier dat ik gedaan heb alsof mijn neus bloedde. De computer was die dag blijkbaar welgezend en bombardeerde mij tot papa via een soort elektronische kunstmatige inseminatie. Ze moeten verdomd maar meer op hun spullen letten.

Fernand: Goed! Mij niet gelaten. Maar daarmee weten we nog niet hoe je verleden jaar opgescheept zat met zes snotneuzen.

Paul: Ja, wat wil je? Ze hadden me de pap in de mond gegeven. Ik was gelanceerd en heb het reproductieproces voortgezet.

- Fernand: En die moeder dan? Die Berthe Langlois? Waar heb je dat schepsel opgevist?
- Paul: In mijn verbeelding natuurlijk! Die dutskes moesten toch een moeder hebben.
- Fernand: God in de hemel! Ik had gelijk me aan het ergste te verwachten. We gaan failliet, de boel is om zeep en ze gaan je reclamebureau van onder je gat verkopen.
- Paul: Ik heb in mijn leven nooit zo'n optimist als jij ontmoet.
- Fernand: En je riskeert daarbij nog de gevangenis. Dat overleef ik in geen geval. Bij je vaders sterfbed heb ik hem beloofd over jou te waken, maar zo'n janboel had hij zeker niet voorzien.
- Paul: Ja, maar toen was de situatie anders. Hij had je een adolescent toevertrouwd. Wat maakt dat je niet verantwoordelijk bent voor de grillen van een volwassene. Dat ik slecht ben uitgegroeid is niet jouw schuld.
- Fernand: Het is de eerste keer dat het me spijt dat ik bij jou ben gebleven.
- Paul: Geef toe dat het best in je kraam paste hier te blijven.
- Fernand: Je hebt gelijk. Ik heb niet de minste ambitie. De wereld kan me gestolen worden. Het is zo'n beetje alsof ik in het klooster ben getreden.
- Paul: Wel, eerwaarde vader, je gaat me nu toch niet in de steek laten. We moeten samenspannen nu of nooit. Die vent schrijft dat hij, behoudens tegenbericht van mijnentwege, zich op de zeventiende dezer zal aanmelden. Het is ondertekend A. Lambert.
- Fernand: André Lambert of Arlette Lambert? Een man of een vrouw?
- Paul: Momenteel Anonymus Lambert. Als het een vrouw is, maak ik misschien een kans.
- Fernand: En jij denkt dat een belastingsambtenaar vatbaar is voor charmes. 't Zou me ten zeerste verbazen.
- Paul: En waarom niet? Een vrouw blijft altijd een vrouw, of ze nu bij de belastingen werkt of patatten schilt in een frituur.
- Fernand: Zet dat maar uit je hoofd. Die mensen hebben geen sexe en onder hun b.h. steekt er een rekenmachientje en een portefeuille.

Paul: Maar verdomd, nu ik eraan denk. De zeventiende? Dat is overmorgen!

Fernand: Wat doen we?

Paul: Subito telefoneren naar Valcourt. Die kan het arrangeren.

Fernand: 't Zou me verwonderen als dat lukt.

Paul: En waarom zou dat niet lukken? De regering kan hem niets weigeren. Die man weet veel te veel. Hij heeft een dossier over ieder minister. En vergeet niet dat ik het ben die hem heb voorgesteld aan die pin-up waarop hij smoorverliefd is.

Fernand: Best mogelijk, maar 't is duidelijk dat je op je meren in Patagonie zeker geen kranten hebt gelezen. Valcourt zit al acht dagen in Ieper, achter slot en grendel.

Paul: God in de hemel. Heeft hij de pin-up vermoord?

Fernand: Als het maar dat was! 't Is veel erger! Valse facturen.

Paul: Nu begrijp ik waarom hij zo'n hoge functie bekleedde en overal zijn entrées had.

Fernand: Onder al je relaties moet er toch wel iemand zijn die je kan helpen.

Paul: Helaas niet op het passend niveau. Hoogstens een of andere onnozele pennelikker.

Fernand: Dan zitten we in het slop. Hoe maken we daar korte metten mee?

Paul: Maken, maken? We maken korte metten ja, maar we maken ook ons valies. 't Is nu of nooit.

Fernand: Dus inpakken en wegwezen? De vlucht naar Egypte?

Paul: Zie jij soms een andere oplossing?

Fernand: We hebben nog achtenveertig uur om uit te kijken.

Paul: Uitkijken in welke richting? Neen het beste ware nog te vertrekken naar Venezuela. Ik haal al mijn geld af, salut en de wind vanachter. Fernand, ik trakteeer je op de reis van je leven.

Fernand: Geen sprake van. Zie je mij op mijn leeftijd nog expatriëren?

Paul: Je weet dat ik geen letter Spaans ken. Ik heb je nodig.

Fernand: Je mag op je kop staan. Ik ga niet mee. Ik blijf hier om te redden wat er te redden valt en om je op de hoogte te houden.

Paul: Je weet heel goed dat ik niet wegga zonder jou... Wacht eens ik heb een idee.

Fernand: Doe er alstublieft geen schepje bij, 't is zo al erg genoeg.

Paul: Hoor eens, 't is zo simpel als het groot is. Hoe wij er niet eerder hebben aan gedacht! Ze denken dat ik aan 't hoofd sta van een kroostrijk gezin. Het komt er alleen op aan ze mijn gezin voor te stellen... Sta daar niet beteuterd te kijken alsof je 't in Keulen hoort donderen.

Fernand: En mijnheer vindt dat zo simpel als het groot is?

Paul: Maar enfin, dat moet toch te doen zijn.

Fernand: Als ik het goed begrijp zal je dus overmorgen hier paraderen met een vrouw en zes kinderen. 't Zal proper zijn.

Paul: Kwestie van organisatie.

Fernand: En ik vergeet nog het bijzonderste: een verlamde moeder ten laste.

Paul: Ja, wat dat betreft, ik geef toe dat ik wel een beetje te ver ben gegaan.

Fernand: Vrees je dan niet dat ze gans dat boeltje weinig katholiek gaan vinden?

Paul: Ofwel hebben ze mijn goudmijn ontdekt en is er niets meer aan te doen, ofwel gaat het hier om een routinecontrole en dan nemen we de handschoen op.

Fernand: En hoe oud zijn ze die lieve kindjes van jou?

Paul: De jongsten zijn drie jaar. 't Is een tweeling. De anderen ongeveer twaalf, veertien, zestien en achttien.

Fernand: Fantastisch! De meest volmaakte regelmaat in de voortplanting.

Paul: Wees nu eens ernstig. Als die inspecteur hier arriveert komt het erop aan dat hij de indruk krijgt op bezoek te zijn bij een schoon kroostrijk gezin. Wellicht blijft hij dan niet lang. Hoogstens enkele dagen. Gelukkig zijn mijn rekeningen tip top in orde, enkele kinderachtige foefelingen niet te na gesproken.

- Fernand: Kinderachtige foefelingen? Wel santé! Zoiets in de mond van iemand die naar de Correctionele Rechtbank kan verwezen worden!
- Paul: En waarom niet het Assisenhof? Welnu, wat de rol van de vrouw betreft...
- Fernand: Eigenlijk heb je al een vrouw, of toch zo goed als.
- Paul: Barbara? En jij denkt dat het haar zal plezier doen te vernemen dat ze een zoon heeft van achttien?
- Fernand: Als je nu ook nog spijkers op laag water begint te zoeken, zitten we hier morgen nog. Vandaag de dag kan je van een vrouw niet meer zeggen hoe oud ze is. De tijd heeft op hen geen vat meer. Je ziet nauwelijks nog het verschil tussen een moeder en een grootmoeder.
- Paul: Goed. Ik bel haar op.
- Fernand: Je weet toch dat ze dienst heeft en momenteel misschien ergens in een vliegtuig zit op weg naar New York. Misschien ben je haar daarnet tegengekomen.
- Paul: Wanneer komt ze thuis?
- Fernand: Morgen of overmorgen.
- Paul: (terwijl hij een telefoonnummer draait) Haar automatisch antwoordapparaat ligt aan. Ik geef een bericht door...
Allo, Barbara, ik ben het, schatje. Ik ben juist thuis. Telefoon me van zodra je terug bent. Ik heb een controle van de fiscus aan mijn been en wens dat je voor de ogen van de inspecteur doorgaat als mijn vrouw. Zeg hen dat je Berthe heet, geboren Langlois, en dat we samen een serie kindjes hebben gemaakt. Geluksvogel! Ik leg het je later allemaal wel uit in detail. Vele, vele kussen. Kom zo vlug mogelijk. (Hij legt de hoorn neer). Voilà, dat is één. We hebben al een vrouw.
- Fernand: En reken er maar op dat ze een tegenprestatie zal eisen, de trouwring, noch min noch meer. 't Zou me geen zier verwonderen.
- Paul: Ik heb de indruk dat ze er niet meer zo op belust is.
- Fernand: Ja. Het is mij ook opgevallen dat de barometer de laatste tijd nogal schommelt ... (Pauze) Ik stel vast dat je me hebt aangegeven als chauffeur-maitre d'hôtel, ik die nog nooit een stuur in mijn handen heb gehad. Ik heb niet eens een rijbewijs.
- Paul: Stel je hartje gerust. Hij zal je nooit vragen hem naar huis te brengen. Je hebt mij nooit opgediend aan tafel. Ik zou het nooit in mijn hoofd halen je zoiets

te vragen. Je bent eerder mijn regisseur, mijn klusjesman.

Fernand: En als je zo voortdoet, ben ik ook nog je geweten.

Paul: Momenteel ben je mijn biechtvader.

Fernand: In afwachting van de absolutie heb ik een idee.

Paul: Zie je wel! Uit de botsing der meningen ontspringt het licht.

Fernand: Liever had ik nog een rol gespeeld in de vaudeville die op komst is.

Paul: Een rol? Ik zie niet in welke.

Fernand: Ik speel de oude verlamde moeder.

Paul: Meen je dat werkelijk?

Fernand: Zeker! Je hebt me nog nooit gezien verkleed als vrouw.

Paul: Inderdaad. Dat voorrecht heb ik nog nooit gehad. En vertel me nu asjeblief niet dat je speciale neigingen hebt en je je soms verkleedt als vrouw.

Fernand: Eigenlijk niet. Maar ik ben toch wel eens opgetreden als travestiet, om me te amuseren. Dat is mijn manier om de grapjas uit te hangen. Als Wendy van Wanten kom ik goed over. Margriet Hermans moet ik niet proberen.

Paul: Alles moet mentaal geloofwaardig overkomen. We voeren een vaudeville op, geen patronageklucht. In afwachting kan je deze flat een beetje anders inrichten zodat men er een vrouwelijke presence voelt.

Fernand: Ja, ja, 't is altijd mijn droom geweest decorateur te worden.

Paul: Zoek om het even welk voorwendsel en loop even aan bij die dikke matante op het tweede om er inspiratie op te doen.

Fernand: Ik zeg je nogmaals dat, om de rol van mama te spelen...

Paul: Ik weet het. We vragen het aan Martine.

Fernand: Je liefje van verleden jaar? De directrice van dat agentschap voor mannequins?

Paul: Precies.

Fernand: Ik meen mij te herinneren dat jullie destijds niet als zo'n goeie maatjes uit elkaar zijn gegaan. 't Heeft er nogal gestoven!

- Paul: We hebben elkaar sindsdien dikwijls weergezien. Alles loopt gesmeerd. We zijn weer beste maats geworden. Ik heb haar onlangs nog een dienst bewezen op professioneel vlak.
- Fernand: Ach zo!... En jij denkt dat ze in haar harem een mannequin van tachtig jaar in voorraad heeft?
- Paul: Om te beginnen is mijn zogezegde moeder er geen tachtig maar zeventig. Kijk naar de aangifte. Martine heeft er altijd van gedroomd ooit eens toneel te spelen. Voor haar eerste optreden krijgt ze meteen de hoofdrol en zoals ik ze ken zal ze direct volle bak geven.
- Fernand: Maar geloof je nu waarempel dat ze in de wolken zal zijn opeens zeventig te worden en impotent? Ik vraag me af of je ze makkelijk zal kunnen overtuigen.
- Paul: Laat dat maar aan mij over. Zij nadert de vijftig maar ziet er veertig uit. Ze weet niet dat ik haar geboortedatum ken. Ik vraag haar zich dertig jaar ouder te maken om er zeventig uit te zien. Ze zal in haar nopjes zijn.
- Fernand: Neem me niet kwalijk dat ik toch sceptisch blijf.
- Paul: Maak je geen zorgen, ik zal haar vet betalen en aangezien ze altijd op droog zaad zit, geen probleem.
- Fernand: En wat doe je dan met de lieve kleintjes?
- Paul: De oudste is achttien. Hij studeert in Engeland. Ik vraag hem ons te telefoneren. Dat regelen we wel.
- Fernand: Als ik je een suggestie mag doen. Het zou beter zijn dat je die van zestien in Engeland laat studeren, want voor de oudste heb ik een andere oplossing.
- Paul: Voor mij niet gelaten. Ik luister.
- Fernand: Ja, Cricri. Je hebt hem al eens ontmoet. Het is een jongeman van goeden huize, die ik zo'n beetje onder mijn hoede neem en met raad en daad bijsta.
- Paul: Asjeblief, bespaar me welke soort raad. Convoceer hem en we zien wel of hij geloofwaardig overkomt.
- Fernand: En wat doen we met de vier andere?
- Paul: Jean-Baptiste en François? Dat zien we wel. Laten we misschien zeggen dat ze ergens met vakantie zijn.
- Fernand: En de jongsten, de tweeling?
- Paul: Weet ik niet, we vinden er ook wel iets op.

Fernand: Bon. Ik ben weg naar de Grand Bazar.

Paul: Waarom naar de Grand Bazar?

Fernand: Wel, om speelgoed, kleurpotloden, een telraampje, pampers, schoolboeken, en wat weet ik al. Ik zal het decor optrekken voor het drama dat zich hier zal afspelen.

Paul: Het komt er nu ook op aan de uiterlijke tekenen van welstand te laten verdwijnen. Met de fiscus weet je nooit. Je neemt de Picasso en de Modigliani van de muur en draagt die naar de kelder. En vanaf morgen, trek ik mijn oude spullen weer aan.

Fernand: Als jij denkt dat zoiets indruk op hem zal maken! Die heren zijn dat soort loense trucjes gewoon.

Paul: Fernand, nu ik eraan denk, ga naar het Wit-Gele kruis en vraag een rolstoel.

Fernand: Een rolstoel? Voor wie?

Paul: Voor mijn verlamde oude moeder. Dat trucje zijn ze zeker niet gewoon.

Tweede tafereel

De flat is veranderd, maar op een overdreven manier. Als het doek opengaat, is Fernand bezig met een opname op cassette. Er wordt gebeld. Hij gaat opendoen en leidt een sympathieke jongeman binnen, lichtjes verwijfd.

Fernand: Ah, daar ben je. Heb je goed begrepen wat ik je aan de telefoon heb uitgelegd?

Cricri: Super! Mijn haar krult van contentement.

Fernand: Dat taaltje van jou word ik verdorie nooit gewend.

Cricri: 't Is te laat om je te recycleren... Ik brand van verlangen. Wanneer gaan we aan de slag?

Fernand: Wel, je treft het. Daar komt mijnheer Brazier. Die zal je beter dan ik uitleggen wat hij van jou verlangt.
(tot Paul, die binnenkomt) Dat is Cricri.

Paul: Dacht ik al. Dag Cricri. Heeft Fernand het je uitgelegd?

Fernand: Ja. Hij zei me : "We gaan onze buik moeten vasthouden van 't lachen."

Paul: Ja, elk zijn buik.(tot Fernand) Eerlijk gezegd, denk jij werkelijk dat hij er achttien kan uitzien?

Cricri: Ik ben er maar twintig.

Fernand: En trouwens, die generatie groeit verbazend vlug. De voorsprong is enorm. Behalve wat de studies betreft. Hij is al drie maal gebuisd in het laatste jaar van de humaniora. Iedere keer een C-attest.

Cricri: Trek het je niet aan! Vroeg of laat krijg ik toch mijn diploma. En 't zal trouwens verbeteren met die fameuze eindtermen die op komst zijn.

Paul: Ja, ze zullen je je diploma geven op basis van anciënniteit of om van je verlost te zijn.

Fernand: Ja, lach maar. Hij zou me de muren doen oprijden.

Cricri: Geef toe dat ik het er verleden woensdag goed heb vanaf gebracht voor wiskunde.

Fernand: Maar ten koste waarvan? Iedere woensdagnamiddag verkleed ik me als leraar en ik geef inhaalles.

Cricri: (tot Paul) Mijnheer Fernand is super!